

Voda 1997

aneb kronika putování po Slovensku a Polsku

28.6. – 13.7.1997

Turistický oddíl mládeže TJ Solidus

Sobota 28.6.97

Tak jsme se zase po roce sešli. Sice pouze ve skrovném počtu, ale přeci ... (zrádci budou potrestáni!). Sraz v 9.00 ráno (na Slovance i v Cukrovaru se ukázal být poněkud předčasným, protože autobus se ještě vracel z Itálie. Když se objevil (asi v 10.30), nevěřili jsme svým očím. Lakýrník vytvořil z naší milé staré karosy poněkud odvážnou růžovofialovou kreaci. Výsledný dojem umocňovaly vkusné (?) fialové záclonky a růžovoučká světla v uličce. Majka D. se vyjádřila, že autobus vypadá jako žvýkačka "Hubba-bubba" (o několik dní později bylo vozidlo vylepšeno o kolínko od komínu - taktéž růžové (*což je pustá pomluva, protože ve skutečnosti bylo fialové - pozn. VDJD*) - aby výfuk neočuzoval naše bicykly). Měli jsme tedy dokonalý autobus. Martin F. se postaral o nový, dokonalý vlek (který dokonce brzdí). Bohužel tyto dokonalé stroje nebyly kompatibilní (rozdíl výšek tažného zařízení a oje činil 25 cm).

To si samozřejmě vyžádalo delší opravy. Mezitím si Honza F. všiml, že v nerozbitném polyetylenovém singlu je díra. Zraněná loď byla záchranářským týmem (Jana + Hana D., Honza F., Ivan H.) převezena k výrobcovi do opravy. Po cestě se jim lodě na zahrádce rozmnožily (vrátili se s opravenou lodí a s bezplatně zapůjčeným singlem na vyzkoušení). Během balení a chaotického přidělování nosičů na kola Hanička D. neustále předváděla, jak rychle umí běhat. Bum!

Asi kolem 3. hodiny (*odpolední – pozn. VDJD*) jsme konečně vyrazili. Večer jsme autobus (s vlekem, Ivanem H., Míšou M. a Petrem B.) zanechali na parkovišti v Ostrožské Nové Vsi a na kolech se vydali tábořit k blízkému rybníku. Následoval bahnitý grogodýl a noc plná komárů i jiného hmyzu.

Zapsali: Míša Málková, Petr Beneš

Neděle 29.6.

Jako každý rok jsme se v první den nemohli dočkat budičku (i díky všudypřítomným komárům) a po krátkém protáhnutí jsme hupli do bahýnka, které tvořilo dno rybníka. Brzo po snídani (u autobusu) jsme se i s loděma - singlama vrátili k našemu rybníku, kde proběhl pro některé krátký kurz eskymování, někteří se vydali na kolovýlet a jiní jen tak polehávali.

Po jedenácté hodině jsme navázali lodě i kola a vydali jsme se směrem k hranicím. Kousek od nich opustili cyklisté autobus aby na svých strojích zdolali hranice se Slovenskem, což bylo velmi lehké, protože cesta vedla pořád dolů. Ač se to zdá neuvěřitelné, někteří nabrali takovou rychlost, že jim nestačil ani vlastní pas. Tak se stalo, že Martin F. přešel hranice bez pasu a vydal kamsi do neznáma, zatímco Honza F. pracně vysvětloval, jakto že

má dva pasy. Ostatní se rozdělili do několika rychlostních skupin a sešli se až na Slovensku na stromech při pojídání třešní a višní.

Odtud odjžděli všichni v malých skupinkách poté, co byla úroda z jednotlivých okupovaných stromů snědena. Do autobusu loděři nastupovali na různých místech, protože někteří si čekajícího busu

nevšimli a jeli stále dál. Kilometry najeté navíc si nahradili dobrou vodou z minerálního pramene. Všichni jsme se šťastně sešli u benzínové pumpy v Trenčíně a vyrazili jsme na další cestu busem, Během jízdy jsme na odpočívadle u přehrady poskytli čas službě na přípravu pozdního oběda. Ostatním se nepodařilo převrátit ani potopit molo pro parníky, tak se aspoň navzájem naházeli do vody.

K večeru jsme dorazili na Sihoť, kde jsme místo opuštěného kempu a hotelu našli neopuštěný kemp s hotelem a správce po nás chtěl 60 SK za osobu a den. Tak jsme mu ukázali zád' autobusu a odjeli jsme. Zapíchli jsme to na loučce už obydlené několika autobusy s vodáky. Po večeri jsme poseděli s kytarou bez kytaristy u ohně a po grogodýlu šli spát.

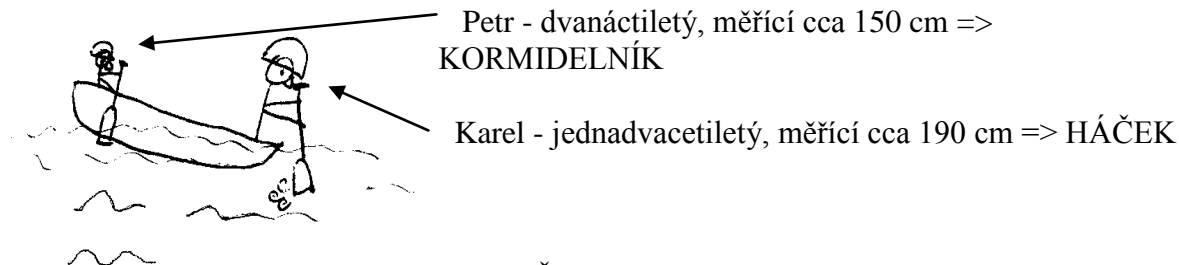
Zapsaly: Klára a Petra

Pondělí 30.6.

Budíčky se rok od roku posouvají na pozdější hodiny . Myslím, že vzhledem k postupujícímu věku účastníků je to rozumné. Ten dnešní byl stanoven na 7.30. Přes četné protesty, že prudké pohyby těla po ránu nesvědčí a že řeka je moc studená, tudíž nelze se v ní koupati, jsme byli donuceni výše uvedené úkony provést.

Vlek plný kol a lodí byl připojen za autobus plný lidí a všechno toto bylo odvezeno do Kraľovej Lehoty. Zde nastalo, stejně jako každý rok, zmatené přidělování všeho možného vodáckého náčiní. Díky skvělé spolupráci s Ivanem jsem vytvořila zoznam, kam mělo být zaneseno, kdo co dostal přiděleno. Seznam však začal být po chvíli nepřehledný a zmatený, takže dodnes se vlastně nic neví a seznam je nanic a helmy se brát neměly a pádla taky ne a špricky už vůbec ne a všeho je tu moc a do autobusu se to nevejde.

VDJD vymyslel zvláštní věc, která se ze začátku zdála být neproveditelná, ale k překvapení všech dopadla velmi dobře. Ty, kteří byli poprvé na vodě, posadil Jirka na kormidlo a zkušené kormidelníky určil k háčkování. Nejzajímavější byla posádka Karel - Petr.

Člnkovanie po Váhu, i přes toto zpestření, proběhlo v podstatě bez cvakání a koupání. Na lodích jsme dojeli až k tábořišti u Uhorské Vsi a dali si kolínka s gulášem. Po vyprázdnění ešusů a naplnění žaludků jsme odvázáli kola a vydali se na výlet do Janské doliny.

Přejeli jsme most a začal velký problém, který jsme pojmenovali jednoduše - KAREL. Karel N., zvaný též Výsadkář, nejzarputilejší milovník kola mezi členy naší výpravy, po kilometru jízdy píchnul. To, co se dělo potom a k čemu se ještě později vrátím, víme jen z vyprávění, protože z místa, kde Karel píchnul, jsme my ostatní pokračovali dál.

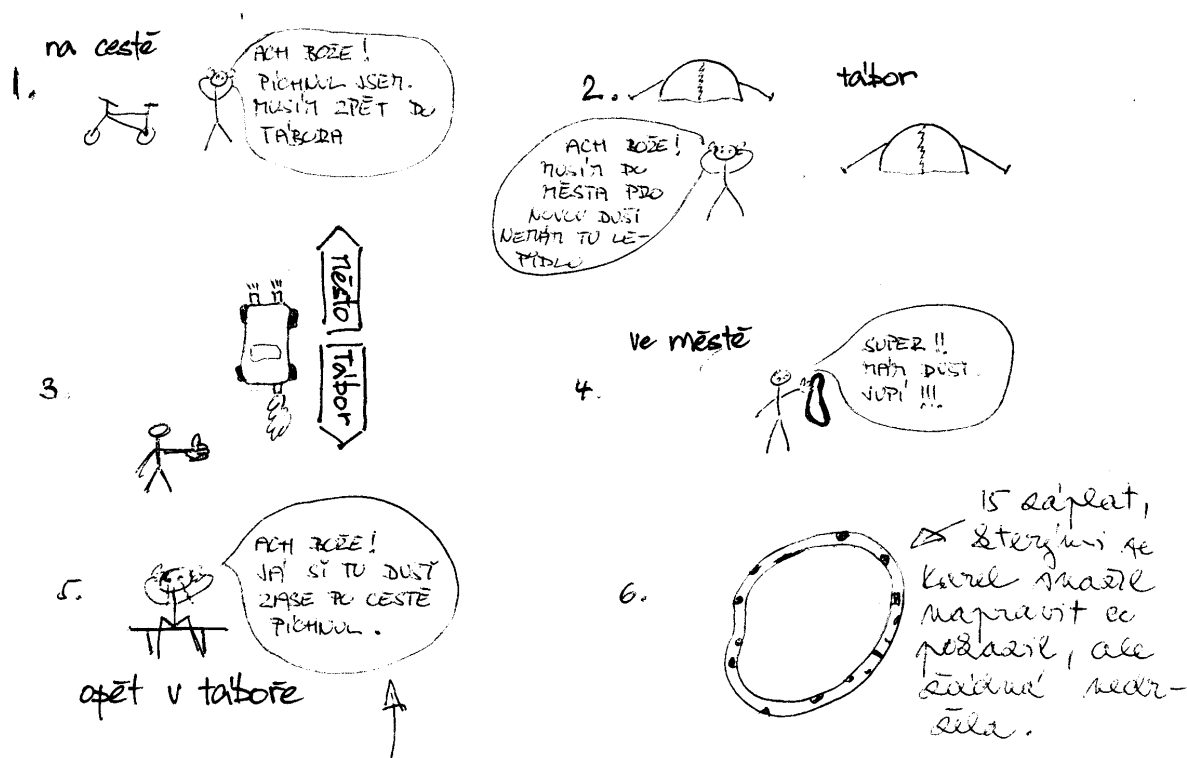
Cesta Janskou dolinou byla příjemná: slunce svítlo, mouchy se rojily, lidi padali do příkopů a vůbec se děly různé věci. Vyšplhavše se až na vrchol strašlivého kopce, sedli jsme na kola a spustili se odvážně dolů. Sedm kilometrů odvážného sjezdu odkrylo mnoho dosud nepoznaných schopností členů výpravy.

Někteří se pokoušeli překonat rychlost světla. Někteří překonali počáteční strach a nervozitu a když kopec končil, ronili slzy, že prý našli v rychlosti zalíbení a že prý by chtěli jet dál. Některé kopec vůbec nevzrušil a v klidu podřimovali.

Poté, co jsme vyjeli na hlavní a podél tratě se vydali k tábořišti, spustil se lijavý liják, který nebyl k zastavení. Do kempu dojeli všichni naprosto promočení a promrzlí, takže hned po večeři (polévka) zalezli do spacáků.

P.S. Pouze 4-5 vytrvalců zůstalo v kuchyňském stanu u svíčky a konzumovali dividendy.

P.P.S. Jak jsem slíbila, vrátím se nyní k problému nazvanému KAREL.

Rozuměj: Karel si tu duši píchnul až když tu duši nandaval. (Nandaval tu duši stanovým kolíkem).

Poznámka k obrázku č.6: tu duši jsem vždy lepil na jednom místě

Zapsala: Jana F.

Úterý 1.7.

Budíček byl stanoven opět na půl osmou, ale díky špatnému počasí jsme si přispali. Po budíčku jsme se shromáždili na rozsvičku a protože večer nebyl určena služba, dohodlo se, že jí budou ti, kteří přijdou poslední. Byl jím Kryštof (Karel H.), ale přesto se zdálo, že někdo chybí. Když byl položen dotaz, kdo je tím nezvěstným, vylezla ze stanu Jana celá rozespálá a v pyžamu a ozvalo se: „Asi já!“

Po rozsvičce, kterou jsme završili koupáním ve studeném Váhu, jsme se nasnídali, přivázali kola i lodi a vyrazili do Tiché doliny, kterou jsme měli celou vyšplhat na svých kolech.

Na místě jsme rozvázali kola i lodi a vyrazili, načež Výsadbář (Karel N.) asi po 200 m píchl duši. Když ji konečně zalepil a nafoukl, po sto metrech zjistil, že opět jede po prázdné pneumatice a zase zalepil a nafoukl a po sto metrech musel opět zastavit, aby zalepil a nafoukl a po sto metrech opět trpělivě zalepil a nafoukl a po sto metrech, když jel opět na prázdné duši, Zdeňka využila dlouhé chvíle k opravě svého kola, načež když kolem jela Věra, aby se zeptala na cestu, inspirovala se a doopravila si i svoje kolo.

Ti, co měli větší štěstí a hlavně bytelnější kolo jeli dál. Asi v polovině cesty jsme se v zatáčce jen tak tak vyhlí Petře, která se celkem velkou rychlostí vracela zpátky, ale nevybrala pravotočivou zatáčku a zajela hlavou napřed do škarpy, což způsobilo všeobecné veselí a stala se středem našich poznámek a škodolibých posměšků.

U prvního rozcestí jsme počkali na zbytek skupiny a po krátké přestávce jeli dál. Vzdálenost do cíle se odhadovala na tři kilometry, ale zhruba po dvou jsme přijeli k druhému rozcestí.

Vedení stanovilo, že pojedeme ještě asi kilometr. Jenže po třech stech metrech jsme dojeli do cíle. Ale když vedení rozhodlo, že se pojedje ještě kilometr, tak se prostě musí jet ještě kilometr. A tak jsme jezdili do kolečka, než jsme ujeli požadovaných 700 metrů. Potom jsme čekali, až se nám roztočily hlavy a vyrazili jsme, nebrzdíce, k našemu pestře nabarvenému autobusu.

Na zpáteční cestě jsme s sebou nabrali Karla a dojeli jsme (Karel došel - kolo donesl) dolů. Navázali jsme kola a někteří z nás vypluli na vodu ve svých polyetylenech. Ostatní našli do autobusu a jeli o kus níž, kde řeka byla sjízdnější. Tam jsem si dali sušenky, což byl oběd.

Vyjeli všichni až na dva jedince, kteří sjeli o další kus dolů. Početnější skupina sjela řeku bez větších ztrát, ale ti dva, čili já a Honza, jsme museli nejdříve odtáhnout naši alespoň tunovou střelu asi půl kilometr, zeptat se na cestu k řece, najít ji a pokračovat v nesení lodí, a než jsme dotáhli loď na vodu, byli jsme úplně vyflusání.

Po dlouhém čekání na ostatní lodě jsme vypluli, myslíce a doufaje, že jsou před nám, na řeku. A když jsme znaveni a zmrzlí dojeli do tábora, dostali jsme ještě pěkně vynadáno, že jsme na ně nepočkali. Přijeli jsme totiž před nimi. Ale nakonec se na to zapomnělo a k večeri jsme si dali Karlovy "knedlíky" (dále raději nepopisuji) a výbornou rajskou omáčku, kterou vařila Jana.

Při večerním ohni, kde se vytvořila skupina lidí, kteří si sušili mokré věci, jsme netrpělivě očekávali příjezd Myšáka, Lukáše a Moniky.

Když přijeli, snažili se jistí lidé hrát na kytaru. Místy to vypadalo tragicky, ale celkem se to dalo poslouchat.

Potom jsme si povyprávěli zážitky z minulých vodáckých táborů a pak šli spát.

P.S. - UPOZORNĚNÍ PRO CYKLISTY: Pokud píchnete duši, KUPTE SI RADŠÍ NOVOU!

Zapsali: Anča & Honza B.

Středa 2.7.97

Budíček tradičně v 7.30. Rozcvička tradičně demoralizující. Snídaně tradičně malá. Šramocení při odjezdu tradičně dlouhé. Odjezd netradičně lodí po proudu dolů.

Cílem našeho vodního putování byl slalomový kanál v Liptovském Mikuláši. Po zdolání cca 5ti kilometrů volejové vody, dvou jezů, stavidel a závěrečné předtišinky jsme dorazili. Místní borci trénovali a ani po příjezdu Střely nedostali strach => vesele trénovali dál. Zhruba ve 12 hodin nás přestalo bavit pasivní pozorování a aktivně jsme se do toho opřeli. Je s podivem, jak rychle začali závodníci vyklízet pole působnosti pod hrozbou zničení svých lodí a tělesných schránek (taková Bonita v zádech - nic moc). Avšak v očích Liptovských čumilů začala naše elita na Střelách, Tučňácích, Bonitách a zbytku lodního parku prudce klesat. Reputaci nezachránilo ani nesčetně eskymáků a kupodivu ani krysení určitého počtu spolehlivých zvedáčů. Po dvou hodinách bylo rozhodnuto, že čas se naplnil. Po svačině jsem zanechal slalomáře v němém úžasu a odjeli na rabování obchodů.

Tato akce byla zakončena přesunem kolmo (na kolech, nikoliv v pravém úhlu [pro slabší jedince]) k hotelu Priemstav. Ani tato cesta neproběhla bez problémů, že ano Myšáku. Kola jsme odhodili u hotelu v boudě a vyrazili jsme do hory, přesněji řečeno k dolině Parichvost a touto až k mohyle Petry a Josefa Vavrouškových. Tohoto vysokého cíle dosáhli

všichni ještě před setměním. Po dvacetiminutové pauze cyklopřesun přeživší jedinci začali sestupovat dolů. Za všeobecného nadávání na zimu se naše skupinka chopila strojů a odstartovala do tábořiště.

Příjezd tradičně za tmy. Večeře tradičně slabá. Kytary a oheň taktéž. Co se dělo poté nevím, neboť jsem únavou usnul. Asi byl grogodýl.

Zapsal: Honza F.

Čtvrtek 3.7.

Po klasicky nepříjemném budičku následovala klasicky velmi nepříjemná rozcvička ukončená vrcholně nepříjemnou koupelí v čokoládě tekoucí z Hrádku. Když byla hnědá voda otřena ze všech těl do ručníků, vrhli jsme se na snídani, nad kterou již slastně podřimovala služba.

Program na dopoledne kola, nekola, vybyla Belá. Tentokrát z Pribyliny do Vavrišova na polyetylenech a z Vavrišova do tábora pro změnu na polyetylenech. Ve Vavrišově akorát proběhla hrátka Škatulata, škatulata hejbejte se. Na někoho nezbyl polyetylen, tak jel na laminátu, na někoho ani ten, tak ho vezl na zádech Grizly. P.S.: Ale vše bylo předem promyšleno a propočítáno Jiřím. K udivení všech se nic nepopletlo, neztratilo a nebo se to do teďka ještě nezjistilo. Kupodivu se na kajacích a singlech neutopily ani úplně začínající kačenky.

Po vydatném obědě zhruba v pět hodin jsme se chystali na hrátky. Nejdříve jsme se rozdělili do 3 družstev (pod vedením Lukáše, Myšáka a Výsadcáře). Poté přišel pro (nejenom) nás zmatený pokyn od Jiřího a my se pod jeho vedením chaoticky uspořádali do mnoha trojic (z každého družstva jeden). Vydali jsme se na malou vyjížďku na kolech (již ve trojicích), každá jinam a za jiným účelem. Například naše trojice měla dojet do vesnice Il'anovo, zjistit vše možné i nemožné o zdejším pomníku, zjistit, kdy jede poslední autobus do Liptovského Mikuláše a pobrat co nejvíce razítek s adresou Il'anovo. Měli jsme na to 2 hodiny čistého času. Většina trojic se vrátila v limitu, pouze jedna si o dvacet minut později, ale ti to měli s prohlídkou tamějšího kostela, odborným výkladem o historickém vývoji církví v Evropě a varhaním koncertem. Holt svobodný mladý evangelický farář tak snadno tři mladé a pohledné dívky ze svých spárů nepustí.

Hlavní hrátka dnešního dne se však už uskutečnila po družstvech. Družstva tvořila tři nezávislé bojové oddíly, vracející se z kruté války, v níž se prý rozhodovalo o barvách autobusu. Naše strana bohužel prohrála. Důsledky byly: 2 chromí, 2 slepí, 1 úplný mrzák, 1 zdravý a jeden fialkovo-růžovo-modro-hnusný autobus. Uvedený autobus však s nám hrát nechtěl. Pro stručnou charakteristiku průběhu putování tří skupin jsme vybraly z každého družstva jednoho zástupce. Samozřejmě toho slepého.

Zapsaly: Zdeňka a Věra

První družstvo:

Svítlí sluníčko, krásný den. Letí zákeřný šátek -> tma, nevidím, slepota. Vyrážíme. Jdeme po silnici - nevidím jí. Černé myšlenky se objevují. Jdeme trávou - stále tma - dostavila se deprese. Brodíme - pusto, temno, apatie. V dálce hlasy - je poznat Výsadkáře. Pročpak asi jde opačně. Nejspíš asi má jiné úkoly. Prý existuje plánec - jdeme podle něj - vše prý sedí. Jdeme dál - nic nevidím - ostatní tvrdí, že také ne, ale já jim nevěřím. Určitě se proti mě spikli - odvedou mne do lesa a tam nechají. Bloudíme - plánec je prý špatně. Všichni jsou nadšení, když vidí hřbitov. Mně nic nenadchlo, myslím, že za mnou stojí duch. Po chvilce potloukání kolem hřbitova jsme se rozhodli uzdravit - ten duch za mnou skutečně nestál - je asi půl jedný, jdem do tábora.

Druhé družstvo:

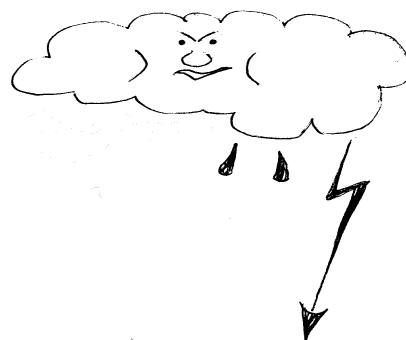
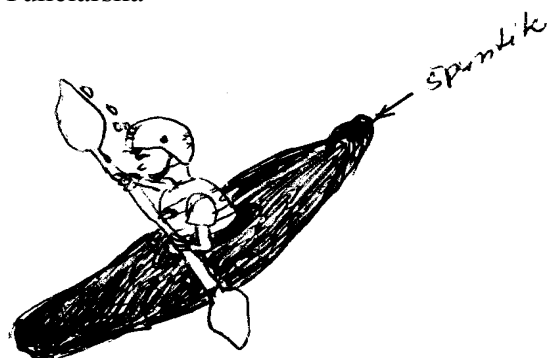
Slepotu jsem si vybrala záměrně, lepší než být chromý nebo mrtvý. Podle plánu jdeme. Někam do louky, prý k nějakému sloupu. Nevidím. Ještě, že mám helmu a vestu. Šípkové trní není příjemné. Slyším hlasy. Nepatří k naší skupince. Nejspíš jdeme správně, jsou to Lukášovci. Také hledají sloup. Tenhle to prý není. Tamhleten taky ne. Nic jsme nenašli. Vracíme se zpátky do tábora pro radu. Znovu šípky. Chromí mě nevedou moc dobře. Aha. Ono se to čte obráceně. Proto jsme ten správný sloup nenašli. Jdeme po cestě. Všichni se dohadují nad plánkem. Nerozumím jim. Prý už není moc vidět. Proto pořád lezu tím roštím. Silnice. Zase nějaký ten kilometr. Máme zahrnout doleva nebo doprava? Neporadím. Jezdí tady spousta aut. Ale nad náma. Stojíme pod mostem. Zase se někam vláčíme. Nemůžeme najít dům číslo 118. Prostě tu není. Prohlásili jsme č. 128 za stoosmnáctku. Jdeme dál. Konečně hledám ten sloup. Nalezen. Je tam vysílačka. Další pokyny. Konečně vidím, ale není to o moc lepší. Jsme u řeky. Musíme přeplavat na druhou stranu. Brr. Nesmíme namočit kalhoty. Ostatní oblečení se nám veze v lodi. Ta voda je odporně studená. Namočili jsme jen dvě půlky kalhot. Pět trestných minut. Konec hry. Už jenom dojít do tábora. Ještě není dvanáct. Jsme druzí. Lukášovci ještě nedorazili. Že by hledali ten sloup?

Třetí družstvo:

5 minut před startem sem byl oslepen, takže ve zkratce - odpočítávání, Pět'ova rada - čtete odzadu, smrad z brambor, hrbolatá cesta, kopec, silnice, několik zatáček, polní cesta a uzdravení. Celou dobu mě vedl Karel Výsadkář. Na břehu Váhu mně sundali šátek a čekal šok - Jiřího řeka. "Ivane, demaskuj se". Potom jsme pluli po Váhu asi 100 metrů na druhý břeh. Došli jsme první, Dana uvařila šťávu a my jsme si hráli u ohně. Potom přišel i Myšák a nakonec Lukáš, který skončil na hřbitově - četl popředu.

Pátek 4. července 97

Toto není výjimečně básnička, ale tentokrát písnička. Vezměte proto kytaru a zlatý či sedumnáctý hlas a vzpomeňte se na ten den... Zpívá se stejně jaké píseň "Vodácká" na melodii "Tunelářská"

Ami
O půl osmé zazní "budíček"
E
a probudí třicet dětiček
Ami
Jiří volá: „Vzhůru rozcvička,
E
svítí slunce, teplá vodička.“

Ami E Ami
R: Já plul, jen celej den plul,
G Ami
já plul, jen celej den plul
E
po třinácté s Jirkou na vodě
Ami E
mám prázdniny a jsem v pohodě,
Ami E Ami
já plul, jen celej den plul.

Čiernym Váhom až zo Svarína,
níže čeká druhá skupina,
na kom ještě zbyla suchá nit,
toho komando musí utopit.

R: Já plul ...

Když se Slovák - tlouštík rozpálí,
s rozběhem si skáče ze skály,
my čumíme, jíme chlebičky
a tlouštík - ťunťa topí brejličky.

R: Já plul ...

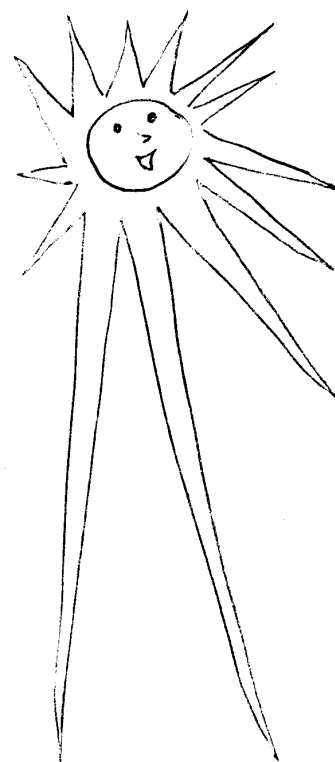
Kdo si chce užít nějakou legraci,
tři týmy a talíř létací,
nad silou vítězí technika,
Myšák, „dream team“, vítězná taktika.

R: Já plul ...

Deštík mrška hasí ohniště,
my vyklízíme kvapem bojiště,
v noci přišli bezva chlapíci -
Míra s Alčou, úsměv na líci.

R: Já plul ...

Zapsali a nakreslili: Monika a Myšák

Sobota 5.července

Tento den byl dnem přesunu z dosavadního tábořiště u Váhu k Popradu a splutí této řeky. Přesun i člnkování bylo veskrze nudné, tedy i náš zápis bude fádni a nezajímavý.

Po budíčku a snídani jsme se přesunuli do Hrádku, kde krátce nakupujeme a pokračujeme v cestě k Popradu. Na místě, kde probíhá mezinárodní (slovensko-polské) hasičské cvičení, nastupujeme do lodí. Staří členové vzpomínají na zlaté časy našeho hasičského družstva. Na vodě, jak se již na Popradu pomalu stává tradicí, je nevlídně a prší.

Máme končit na místě, kde Poprad přestává být řekou hraniční a odtéká do Polska. Zastavujeme správně jen díky Kryštofovi, který si náhodou všiml hluboko v lese zaparkovaného autobusu – na břehu nebylo žádné znamení. Odpovědní ať se stydí.

Spíme na tradičním tábořišti s nově vybudovaným altánem. K večeři byly houskové knedlíky. Knedlíků bylo hodně a byly dobré. Ráno byly s marmeládou. A to je konec.

Zapsali: Mirek Š. & Jana Kolajda.

Neděle 6.července

Dnes ráno tekla v koupelně teplá i studená . Teplé kafičko (i barvou) v Popradu a průzračně ledová voda v přítékajícím potoce. Tento celý den jsme nechali loď odpočinout (a lepit) a věnovali jsme se pouze bicyklům. Nejdříve jsme překročili hranice do Polska. Každý dostal dvě razítka do pasu, jen Pavel dělal menší problémy s rozmočenou Barborou Panklovou. Na tomto přechodu už ho příště nepustí přes hranice. Jeli jsme podél Popradu. Cestou jsme viděli mrtvé žáby, kuny, ptáčky a jahody. Mně se rozbilo kolo. Zjistili jsme, že Poprad na polské straně není zajímavý, takže jsme nasedli do busu, který nás vyvezl nahoru do PIENAPu. Jirka si otevřel verbální rychloopravovnu kol. Sesvištěli jsme k Dunajci a projeli si naučnou stezku. Vzájemně jsme se pocákali bahnem. V cíli se vjíždělo s kolem až do řeky. Potom jsme se pokusili vniknout do Polska i s autobusem. Bohužel, chybělo povinné ručení na vlek. Nevadí, zkusíme to na jiném přechodu. Naštěstí prší a ručení nikdo nechce. Opět každý dostane dvě razítka. Jedeme na tábořiště u řeky Bialky. Rozkládáme i kuchyňský stan, neboť tu budeme jistě velmi dlouho a navíc to stále vypadá na dešť. Po večeři jsme zažehli svíčky a hráli hrátky a rozdělovali dividendy.

Zapsaly: Jarka & Tereza

Pondělí 7. července

Budíček byl pravděpodobně jako vždy v půl osmé (možná byl v 7 možná v 8, ale to už se nikdo nedoví). Voda jako vždy horká, až se z ní kouřilo. Bylo jí ale celkem dost a tak jsme po snídani rychle busem vyrazili nahoru. U mostu, kde se obvykle začíná, Vedení (s velkým V) usoudilo, že pojedeme ještě výš. A jak už říkala naše babička: „vzdorovat se může, ale poslouchat se musí“, jelo se dál. Když jsme dorazili k ceduli „Škola horského kajakingu“ (samozřejmě to tam bylo polsky), padl povel ke složení lodí (všechny pytlíky a vybrané debly) a táhli jsme loď k vodě.

Přivítalo nás strmě klesající řečiště s množstvím létavého hmyzu (na obtížný létavý hmyz je nejlepší Biolit L. Upozornění: Není vhodné aplikovat na oči a ústa, do uší se smí). U mostu, kde nasedly nevybrané debly, odstoupili někteří vyměklí (i vytvrdlí) účastníci, ti druzí kvůli zrušeným lodím (Myšák měl opravdu hezkou díрку). To nejlepší nás ale teprve čekalo. Nejprve se psychicky labilní posádka (Kryštof – Petra) snažila rozšířit labilitu na jedinou psychicky stabilní posádku (výměna členů), samozřejmě neúspěšně, tak se raději hned cvakli a jako nechali rozbít loď a odstoupili. Haničko, nekřič, nebo se nám splaší autobus!

U klády přes řeku se udělala údernická posádka (Honza + Anička), ta si taky nechala uplavat loď a přes veškeré snahy záchranných teamů plavala loď velmi velmi dlouho, prý asi

kilometr. Znalci usoudili, že jet dál nemá cenu (celkem správně – ono s dírou velikosti basketbalového (ne baseballového) míče, byť jen na palubě se nejezdí nejlépe.

Alčův váleček podstatně ztráty nezpůsobil, obávanou skálu jsme raději objeli. Po obědě (co k němu bylo se už nikdo nedoví) jela skupina singlířů znova, zbytek odpočíval v táboře. *(Při druhé jízdě byl Alčův váleček daleko úspěšnější poměrem 4:4 – pozn. VDJD)* Odpoledne začalo pršet a přšelo celou noc.

Stručná rekapitulace událostí tohoto dne:

budíček, zdraví podlamující koupel, snídaně
odjezd, vyložení, sjezd, vylévání – samozřejmě lodí
oběd, opětovný odjezd, vyložení, sjezd, vylévání
večeře, déšť a počítání oveček

Sepsal: Karel, přes rameno přihlížel Alča

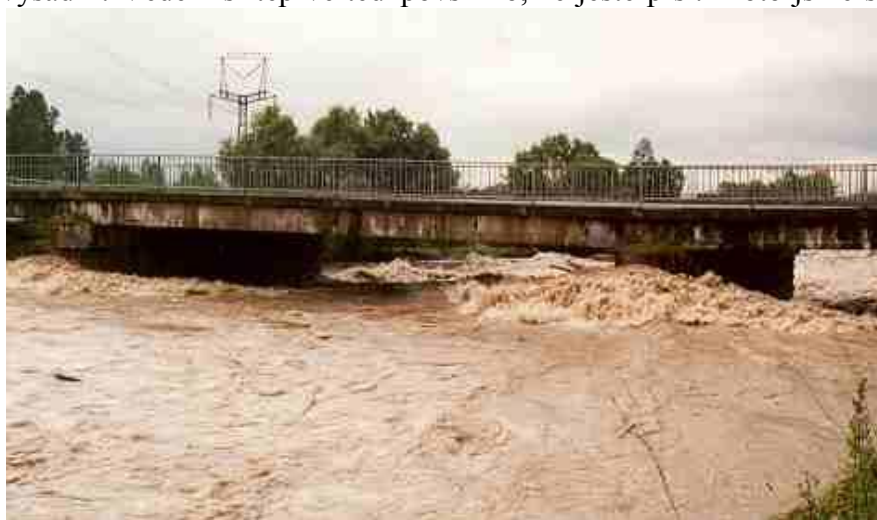

Budíček byl jako obvykle v 7.30. Rozcvička byla krátká, ovšem někdy velmi zajímavá. Myšák se probouzel tím, že drbal ve vlasech, ale Myšákovi to vyhovovalo. Bialka byla studená, ale Myšák se musí probudit. Službu měl Alča a Karel (Výsadkář). Snídaně výborná. Snídaně: „Ham!“ – někteří by paštikové chleby snědli i s táčem. Asi 3 l čaje (jeho chuť = bylo ho málo).

Zdenku a Míšu musíme hodit do vody, protože nám ujíždějí. Zdenka jde první, ale málo se namočila, jenom kalhoty – nepodplavala most. Prej to za ní odnese Míša – „Brr!“ . Místo na podplavání je asi 1 metr. Nakonec to obě podplavaly bez problémů, akorát pár naražených zad, zadků. Obě (mokrě) se teď hodně lísaly. Nakonec naše Zdenička řekla pár osudných slov.

Teď máme jet k hranicím, sundat kola a šlapat na Slovensko (z Polska). Máme tam nakoupit, protože přes hranice na kole je to bez problémů a s busem jsou potíže. A začalo pršet, my jedeme a ještě nevíme, že z našeho tábořiště budeme zle vypuzeni vodou. Zdenku a Míšu jsme na hranicích vysadili. Vedení si teprve teď povšimlo, že ještě prší. Proto jsme se obrátili a jeli jsme busem zpět do tábora. Od plánu jet Dunajec jsme byli odpuzeni na hranici (*resp. hraniční policií – pozn. VDJD*).

Když jsme přijeli busem k táboru, dívali jsme se na video, natáčené na letošní vodě, čekajíc na zmírnění deště. Pršet nepřestalo, proto jsme šli zpět do tábora.

Služba vařila vodu na oběd – hrachovou polévku. Od autobusu vyráží Jana a Dana na nákup. Pár jedinců v pláštěnkách a s deštníky stojí u Bialky a říkají, že tu bude za 5 hodin voda. Voda stoupá 2 cm za 10 minut. Potom říkali, že za 2 hodiny tu bude voda a stoupá 5 cm za 5 minut. Pak přišly Jana s Danou a viděly, jak se prodíráme vodou po kolena. Byla to voda přes cestu. Nakonec jsme všechny věci zachránili a teď sedíme v Grizlibuse a jedeme na naše staré místo u Borové Sihatě. Je hlad. Hrachovka se navařila.

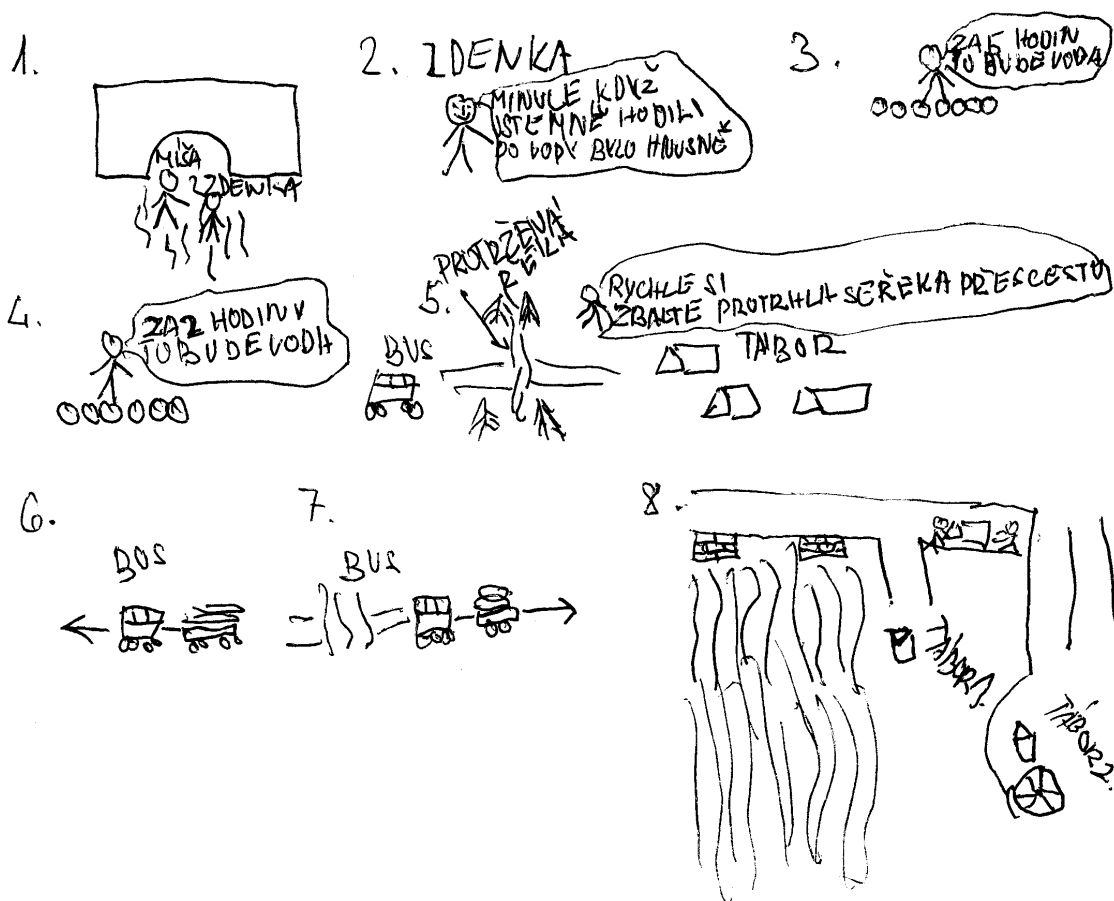
Musíme obrátit bus a objet zaplavenou silnici. Do dvojice jsme dostali 1 sušenky Bebé. Dana měla návrhy na cestu:

A. Je 7. hodina a teď zastavíme a najíme se a přijedem v 9.00.

B. Najíme se v táboře a přijedeme v 8.30.

Většina volila variantu B. Dojeli jsme do tábora a snědli jsme oběd: vepřové na chlebu. Voda stoupala a my jsme se ještě navečeřeli (bramborové knedlíky, omáčka s masem, které se nandávalo hrníčkem) a šli jsme s nesbalenými stanama na parkoviště a konečně spali. Spali! Spali! Spali! Spali! Spali!

Zapsali: Majka a Petr Dlouzí + Ivan Gregor

Středa 9. července

Pršelo. Vzbudil jsem se a pršelo. To musí snad bejt se, protože už pršelo 3. den, i když nám to připadalo jako 40 dní – potopa světa. Pohnul jsem se – jedna noha – čvacht, druhá – čvacht! Do hajzlu, celej spodek stanu byl mokrej (nebyl sám). Rychle jsem vylítl z toho mokrého ubytování. Přece jenom to stanům na asfaltu nevyhovovalo, ne že nám jo, ale aspoň jsme se nemuseli přikolíkovat. Celej tábor byl již vzhůru (budiček se nekonal), byl jsem mezi posledními, kteří se vymátožili z brlohu.

Koukám. A sakra. 2 m přede mnou projel bus. Kde to jsme? Jo aha, na parkovišti 100 m od tábořiště. Hned vedle byl přístřešek po bejvalým pramenu minerálky. Všude, kde to na něm šlo, visely spacáky. Tak přece jenom jsem nebyl sám, kterej měl směsku spacáku a H₂O. Snídaně vcelku stejná jako každěj jinej den – chleba + delikatesa (ráma, sejr). Po přesunutí kolony do tábora (nevím, co si mysleli řidiči, když viděly, jak asi 8 stanů pochoduje v druhym pruhu a eště v protisměru), jsme zakolíkovali zakolíkovatelný stany a rozprostřeli humus tašky našim slováckým přátelům přímo před okna bortícího se mostu.

Zalez sem do stanu, protože morálka vodáckých účastníků měla blízko absolutní nuly. Hodně lidí si už přálo, aby jsme byli v Praze. Četl jsem si knihu, nevím sice co dělali ostatní, ale asi podobné a nenáročné věci. Velmi mě zneklidňovalo to, že často se na stan snášeli v hejnu drobné, divné,

modré a hlavně mokré předměty, které uchovávali mé humus věci ve stále mokřem stavu (tento stav se odpoledne změnil trochu k lepšímu). Oběd proběhl podle plánu. Za obvyklého poobědního šramocení sme sestavili softbalová mužstva a vydali se přes vratký most k tamnímu fotbalovému „stadionu“. Mužstva měla přibližně 10 účastníků.

Pravidla. Ta byla vysvětlena všem přítomným až na MF a VDJD, kteří přišli později doplnit stav účastníků, který se v průběhu hry snížil, za což vdčíme vždy přítomným

zraněním. Hra se stala skvělou studií akrobatických prvků MF, i když né vždy byly typické pro tuto hru.

Po skoro vyrovnaném score jak ve hře tak ve zranění (oboje vyhráli Jarmilovci) se banda rozprchla do svých útulků nedaleko grizleyho vigvamu na kolečkách.

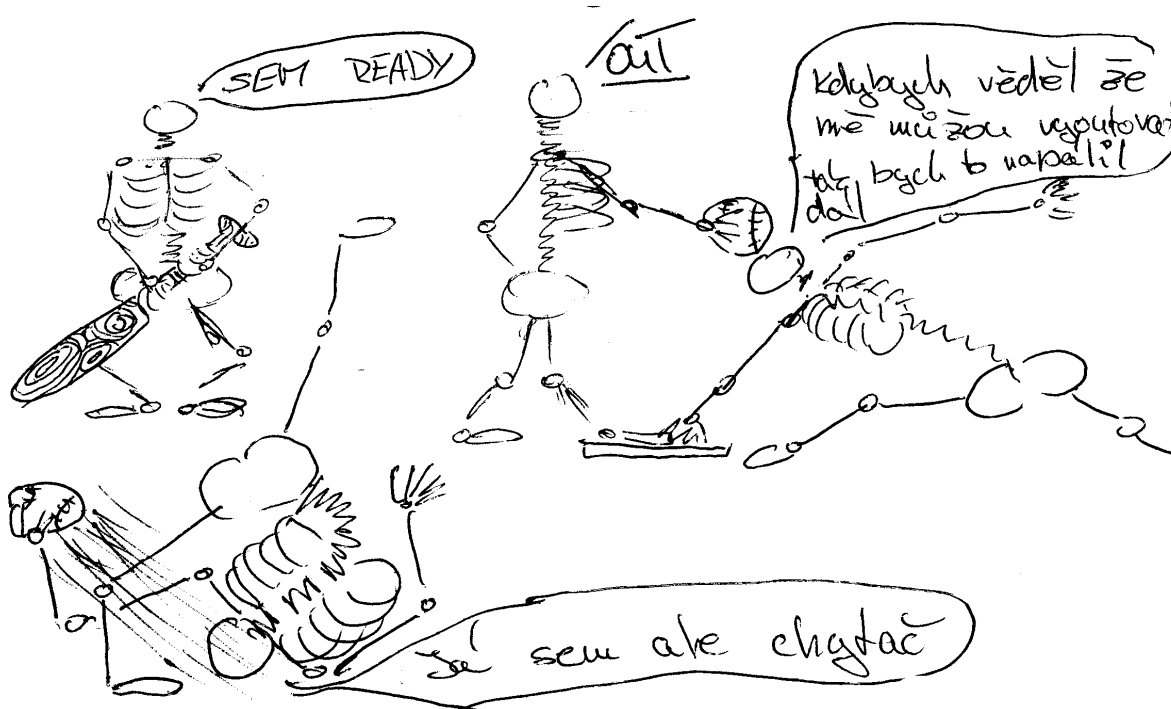
Nuda zase tu je. Tenhle den byl celej odpočinkovej, i když po těch záplavách se tak moc nedivím. Tak to pokračovalo až do večera a vlastně i přes něj. Tam malinko rozptýlila kytara a zpívající myši. Ale nejspíš tento den pro regeneraci organismu nestačil, protože byla zavrhnuta koupel v termálních lázních. A proto lidé zalezli do svého dutého vlákna a začali zpívat chrápající písničku.

THE END

P.S: VDJD je nejspíš velkej boss, protože zakazuje policii aby přešli most.

Writed by Pavel Š (Pepík) a Majka

Pozn.: Kamil Vorlíček má docela nadějného učedníka totálního pesimismu - VDJD

Čtvrtek 10. července

Budíček byl jako vždy v 7.30.

Snídaně – chleba s něčím.

Po dlouhých dohadách, protestech, diskusích, rozepřích, rozporech a rozmíškách se zformovala 9-ti členná polyethyleňáská skupina a 5-ti členný záchranný tým (nebo team?). Tito se rozhodli využít povodně a zdolat Štiavnický potok.

Oněch 14 lidí sedlo do busu a odjelo kamsi, zatímco ostatní zůstali v táboře a lepili. Ze břehu vypadal Štiavnický potok krásně a Myšák, který patřil k záchrannému týmu a jel na kole podél tohoto rozvodněného živlu, celou (skoro) cestu litoval, že na něj žádný pytlík nevyzbyl. Naopak my, jezdiči, jsme litovali, že jsme kdy do lodí vlezli. Byla to hrůza. Samé vrbičky, kameny, stromy v řece...

Ani resuscitační jednotka, která nás doprovázela po břehu to však neměla lehké. Nejednou museli vzít kola na ramena a přenášet různé podivnosti (skály, kmeny ...). Po ujetí

několika útrpných kilometrů jsme vysadili obě Kolajdy a Honzu F., kteří měli dost rozumu a skončili dřív. Do jednoho z kajaků se vnučil Myšák a než se převlíkl do vodního, využili jsme vhodné chvílky k opalování na mostě. Některé (ho) tato bohublá činnost nebavila a vydali (1) se dál sám.

Opalování skončilo. Jedem dál. Dojevše asi k třicátému stromu, který jsme museli přetáhnout, rozhodli jsme se, že dál to opravdu nemá cenu a vylezli na suchou, sluncem ozářenou silnici. Dobrovolníci dojeli na kolech pro autobus, který nás dovezl do milovaného tábořiště. Tam jsme se setkali s oním singlířem samotářem a v klidu – chtěla jsem říct poobědvali, ale my jsme vlastně nic nejedli.

Odpoledne:

Po mnoha dohadech bylo rozhodnuto, že vzhledem k vysokému stavu vody se pojedje Biely Váh, který je za normálních okolností nesjízdný. Mně to bylo oznámeno 3 minuty před odjezdem – myslel jsem totiž, že budu poklidně pokračovat v laminování naší rozstřílené Střely.

Nicméně jsme nakonec vyrazili. Cestou jsme obdivovali zakřivený Kriváň (Jiří obdivoval, my jsme přes Grizzliho slušivé fialové záclonky nic neviděli) (*záclonky byly rozhrnovací – pozn. VDJD*). Když jsme dojeli, rozhodla se většina, že máme hlad. Zmocnili jsme se proto bedny tatranek a rozdělili si je. Ještě jsme netušili, jak dobře jsme udělali, že jsme se na cestu posílili. Pravděpodobně do mě vstoupil sám Satan, když jsem se rozhodl, že pojedu na kajaku. Moje následné skóre bylo 7, čímž jsem předčil i Karla „Kryštofa“ na singlu (5) a Kláru s Petrou na deblovce (4). Prostě jsem se blbě vyspal, zbylo na mě levé pádlo... Nejspíš jsme toho nachodili víc než najezdili, protože jsme neustále něco přenášeli.

Naštěstí jsme všechny nástrahy, hrůzy, nebezpečí, děsy a běsy této řeky přežili, ač zhmoždění, polámaní, fyzicky i psychicky zdeptaní, všichni.

Když jsme dojeli k busu u Kráľovej Lehoty, oddělila se skupina odvážných (4), kteří pokračovali po Váhu k tábořišti.

Váh připomínal moře (2-3 metrové vlny). Přijeli mokří, zmrzlí, za tmy, ale šťastní, že jsou zase s námi.

Tím tento den v podstatě skončil -> vařiče nefungovaly – večere nebyla (*píše Honza B. s hlavu vydatně nacpanou chleby s vepřovým, které byly k té neexistující večeri – pozn. VDJD.*).

Zapsali Jana F. a Honza B.

Pátek 11. července

Konečně nastal náš velký den: Jdeme do hory!

Ráno nastal velký problém s rychlým balením celého autobusu. Pravděpodobně se nám nepodařilo sbalit v plánovaném čase, ale nikomu jsme neujeli, protože VDJD vyměkl (i on měl velké problémy s posunutým odjezdem), původně byl v půl deváté, posunutý asi v 9???

K snídani jsme měli 2 rohlíky (málo) s šunkovým salámem. Pro hladové (téměř všichni) byl bryskně dojet kousek chleba a namazán marmeládou (dokonce se vyskytl i světlý druh, pravděpodobně meruňková).

Směr byl jasný: Hrádek – Pneuservis -> Hrádek – nákupní středisko (samoobsluha) -> Čertovica. Cucaveček má 4 dírky, proto jeho uživatel musí mít na den 30 USD (na Slovensku).

V Sedle Čertovice se rozdělily potraviny – Tatranka, paštika na 2 lidi, chleba na 6. Neakcionáři mají 2x více tyčinek než akcionáři – příklady netřeba uvádět (sedí nalevo ode mne). Omítka se možná nasákne, ale na plotech ten sajrajt vejš nevyskočí. Někteří účastníci se snažili zahrát hru, ale lest byla téměř ihned odhalena a hra změněna na štafetový přenos kamene přes pohoří.

Podle Mirkových propočtů jsme na Lanšmit stoupali rychlostí 600 m – výškových za hodinu. První předávka (kamene) se zdařila na výbornou – zdařila se tak dokonale, že další předávka už nebyla třeba – i přes upozornění nositel ho donesl až k busu. Jistá část poutníků s sebou měla Stončičí nožičky, bližší informace o tomto produktu, který se prodává v krabičce

od zápalek, podá pro nezasvěcené (hlavně pro Majku) Alan. Poslední známá cena ve vybraných obchodech je 1 Kčs.

Cestou jsme potkali Pionýrský tábor, krácející husím pochodem, byli ze zatopených oblastí Moravy a byli velmi organizovaní, vůbec se nedali předejít. Vůbec nedávali najevo lítost nad hrátkami přírody (možná neměli zprávy, nebo ještě nepobrali rozum, nebo rozdíl rychlostí byl tak veliký, větší než rychlost zvuku – možná), že jsem tuto informaci vůbec nezachytil. Edáčkova třída teď sídlí v Jarčině a mají tam 2 umyvadla, všechnu výzdobu zničili – na příkaz jisté Karin Pohankové.

Na Ďumbier (Ďumské pivo = hloupé pivo) jsme vůbec nešli,

protože chodník jest přechodně uzavřen (asi 2 roky) a museli bychom jít tam a zase zpět a zabralo by to 2 hodiny. Vladimír Iljič psal mlékem do knih, protože mu vězňatelé nedovolovali posílat instrukce Straně ze Sibiřského vyhnanství. Mléko měl v kališku z chleba a když se blížila stráž, tak ho rychle snědl. (nikdo dodnes neví, zda tyto důležité informace našly svého adresáta).

Na Chopku mají litr vody za 5 Sk. Alan dostal na Chabenci, kde byla vrcholová schránka bez knížky, zato s vodou, hůl na Aničku, aby šla rychleji (původně to bylo tak, aby Anička šla rychleji a přemohla bolest ve všech svých 7 končetinách), ale nakonec s ní šel někdo úplně jiný.

Z bezvadného kopce dolů nešlo skoro jít, zato šlo běžet po cestičce (pouze pro Edu, co sedí za mnou a snaží se radit, jak docílit nejdelšího zápisu v letošní kronice). Soudruh Stachanov by z jeho rad měl radost a určitě by zvýšil práci o 1057 % nad plán (těžil totiž uhlí – černé či hnědé a měl málo starostí, o kterých by mohl přemýšlet, takže ráno pracoval dvojnásob rychle než odpoledne (myšleno těsně před koncem směny – ranní, stejně tak noční,

či odpolední), ale tuto výhodu využilo pouze nemalé množství členů výpravy (slovy dva). Bus nás čekal někde úplně jinde, než měl, ale stejně jsme ho bezchybně našli, předtím ještě skupina nesobeckých dala své poslední slovenské koruny dohromady a koupila věnečky kakaové a sušenky Mila. Slečna prodávající pravděpodobně nevěřila, že existují také deseti a dvacetihaléře, ze kterých se dá sestavit 20 korun. S písni na rtech, téměř jako úspěšní komsomolci po sklizení úrody, jsme vstoupili do blízkosti busu, jen rudé prapory jsme neměli a písňe byly pravděpodobně trochu jiného charakteru. K večeri bylo cosi ne chutného, někteří se až ráno zhrozili, co to vlastně jedli, protože večer už byla moc velká tma.

Jistá skupina, vedená Martinem F. se vydala na dobrodružnou výpravu na rozvodněnou Belou. Podrobnosti bohužel neznám, ale Jarka to pochopila takto: Pavel byl i s lodí zašprajcnutý pod větví a Jana F. mu šla na pomoc a musela přetáhnout loď plnou vody přes Pepíka, ale její loď zůstala na druhém břehu (Jana F. si nepamatuje, jak se na ten druhý břeh dostala, ale určitě to nebylo jednoduché – to víte, velká voda, hučení proudu ...) a nevěděla co dělat. Napadlo jí, že stavět můstek se pro dnešek asi nevyplatí a tak raději plavala a cestou si zlomila ukazováček (jediný přítomný lékař, který nějak ve státní nemocnici zlenivěl jí řekl, že má vyhledat Lékaře (nutné velké L), případně jinou první či druhou pomoc). Vlana na Belé byly jen metr a půlové, na Váhu možná ani to ne.

Celé tyto cenné informace dodala Jana F., pouze začátek je podle Jarky, ale ten je také pravdivý. Nejobtížnější místa, které jistí mistrní jezdci málem přenášeli (možná je přenášeli doopravdy, ale bojí se to přiznat) sjela Dana F. pozadu a ukázala jim, jak se to má správně jet a oni koukali s otevřenými ústy až některým málem nešla zavřít, navzájem si pomáhali nemuseli (s tím zavřením). Prý se potom cvakla na tišince (jen třímetrové vlny).

Spali jsme hned u busu pod pomníčkem padlých hrdinů SNP. Monika má Bobo spacák a tak si musí nejdříve obléci 6 vrstev nahoře a jen 4 dole, čelenku, čepici a rukavice, aby vydržela. Jestli doopravdy vydržela, to se dozvíme až zítra. Dobrou noc Kuřátka!

Karel & Jarka (držela baterku), Edáček radil, stejně jako Jana F. poskytla neocenitelné informace.

Sobota 12. července

Ráno bylo stejný – nesváteční. Probudili jsme se na úplně špatným – sraženým místě. Jiří v 6 hodin začal budit kuřátka jakýmsi neumně opracovaným bodcem. Naproti tomu děti ze svého stanu vynášel se spacákem přímo do autobusu. Patrně v důsledku ranní rozespalosti se nevšiml, že jich má více a větších. Jedno či dvě navíc – vadí? nevadí!

Přestože byli všichni zpocení ze včerejší hory – do studeného potoka, obklíčeného kopřivami, lopuchy a jinými vodními rostlinami se odvážil pouze VDJD a VRŠMD (vedoucí Rychlých šípů Mirek Dušín). Možná to bylo opravdu tou brzkou hodinou, že se všichni bez odporu nechali naložit do busu bez snídaně. Na tu jsme zastavili až o mnoho později, když se předtím ve Vrútkách koupily křupavé rohlíčky. Na tomto místě se skupina čtyř jedinců pokusila do Prahy o posily a málem na to doplatila cestou domů na vlastní pěst.

Alča se budí, něco ho studí, ještě že má karimatku, Jana leží na zemi. Hranice jsme přešli zcela bez problémů. Ani slovenští, ani čeští celníci nechtěli vstoupit asi do našeho fialového busu s fialovými záclonkami a charakteristickým oděrem. Někteří jedinci přejezd hranic ani nezpозorovali.

Grizzlyho brzdy fungují skvěle. Spáči se nechtěně posouvali rovnoměrným leč nečekaným přímočarým pohybem z bedny číslo 1 takřka až na bednu číslo 9. Další zastávka byla za hranicemi na nákup na poslední večer a poslední snídani. Pak už jsme vlastně jenom pozorovali, kam až dosahovala Bečva, jak se dá změnit fotbalové hřiště na hřiště na vodní pólo, jak lehce zmizí z povrchu tenisové kurty...

Další zastávka – obědozastávka a dřevozastávka. Když jsme zavřeli oči, dalo se to lečo docela snést. Na vlek se vejdou 2 tuny, doplnili jsme váhu dřevem. Dřevorubci se museli

šikovností sobě vlastní vyhýbat exkrementům, kterých bylo požehnaně. Potom všechno usnulo a probudilo se až v Pikovicích. Bylo tu dost lidí, ale my si svůj prostor najdeme – zabahnili jsme i s busem.

Tradičně všechny věci odpochovaly z busu, aby jej šikovná děvčata mohla dočista vyčistit. Anička se tak zabrala do vytírání kufru, že si nevšimla, že se kufr zavřel. Ještě, že se ta klika našla. Pak už vlastně všichni netrpělivě očekávali maso, Janu D. a Zdeničku. Přijeli až asi v 9 večer a to tři – ještě s Edáskem H. Edásek znalý poměrů začal opatrně ustupovat z obavy před hozením do vody. Myslím, že vyhladovělí jedinci neměli už dostatek síly na provedení exekuce a tak na něm zůstala každá nit suchá. Pak už jsme se všichni vrhli na ražniči. Nejlepší specialitu měla si Klára – samou cibuli – nekoupilo se kuře. V krátké přestávce žranice stihnul Kryštof, reprezentující Gumárně Púchov, a.s. rozšlápnout Myšákoví tak dokonale kalíšek, že ho nepoznal ani Kulíšek.

Nevím, zda ještě před půlnocí se objevila Dana se zprávou, že v hospodě potkali Davidka s Medvědicí a že přijdou. Vydrželi s námi až do rána.

Za zmínku stojí ještě jeden bezzubý nevrlý opilý pán, který nám garantoval, že nám tu kytaru spálí, jestli nepřestaneme – zatím ji máme.

Zapsali: Monika & Myšák

Neděle 13. července 1997 – poslední den vody

Historii dnešních událostí jsme hodlali zachytit synchronně s jejich během, či dokonce s předstihem. Zabránili nám v tom nepředvídatelné okolnosti – nedopsané resty minulých dní. Ani odložená večeře v sobotu pro provinilce nezabrala.

Do posledního dne této vydařené, povodněmi ozdobené vody vstupujeme zpožděným půlnočním grogodýlem. Zbytek noci tráví většina účastníků, obohacená o staronové členy (Zdenka, Jana D., Eda H.), navíc o v hospodě ochycené (Davídek H. a Medvědice), písněmi, konzumací a četbou starých kronik. Pohodu jen lehce narušuje nevrlý děda rekreant.

Budíček ozdobil skvělým výkonem s kotlíkem dorost našeho hasičského družstva – HANIČKA. Po lehké snídani, absenci rozcvičky a ranní koupele odjíždíme busem do Krhanic, odkud jedna skupina po vodě do Pikovic (WW II), druhá skupina na kole (nejméně WW IV) podél řeky.

V Krhanicích nás opouští jeden z účastníků – Lukáš V. Před navrácením tohoto účastníka rodině (po krátkém, leč urputném boji) provedena samozřejmě jeho očista.

Po dojetí do Pikovic se pro řadu lodí zvýšila obtížnost řeky na WW V-VI. Pro nás kronikáře dokonce zpětně. Dále obědváme, balíme, rozdělujeme sebrané věci a odjíždíme.

V Praze skládáme inventář do FZÚ a jednotlivých loděnic.

Co říci nakonec? Všechno špatné bude jistě zapomenuto dřív, než voda zkalená povodněmi se vyčeří. Věříme, že společně strávené hezké chvíle přispěly k vytvoření nových a utvrzení stávajících vztahů. Z účastníků letních vod minulých let se vždy odvíjelo jádro dalších akcí. Jsme přesvědčeni, že tomu bude jinak i letos. A tak brzy na viděnou.

Zapsali: Jana Koláčková & Mirek Šimša

Toto je kčka za celou vodu.

Vodácká

i tato písnička se pěje na nápěv „Tunelářská“

Ami
1: Já opět ráno vodou probuzen,
E
můj sladký spánek krutě zapuzen,
Ami
někdo v dáli volá „rozcvička“,
E
poznáš hochu jak studí vodička.

Ami E Ami
R1: Já plul jen celej den plul,
G Ami
já plul jen celej den plul,
E
abych večer k ohni sed' si s kytarou,
Ami E
zapěl do tmy píseň prastarou,
Ami E Ami
já plul jen celej den plul.

2: Ráno dřív, než jsem se rozkoukal,
někdo z tašky humus vysoukal,
já nechci už si v lodi křivit hnát,
a šustáky sou samej laminát.

R2: Já plul jen celej den plul,
já plul jen celej den plul,
abych večer k ohni sed' si na břehu,
rum a bódku chlatal ze džberu,
já plul jen celej den plul.

3: Aby se lidi trošku zasmáli (cha, cha),
po proudu mě v lodi poslali,
u srdce mě vážně nehřeje,
že cvakly mě hned první peřeje.

R3: Já plul jen celej den plul,
já plul jen celej den plul,
abych večer k ohni sed' si ke stanu,
Nitranské knieža chlatal zo džbánu,
já plul jen celej den plul.

4. Už se topím, no co naděláš,
společnost tu ale hochu máš,
na dně vidím sedět Herynky,
jak dělaj si tam v klidu bublinky.

R4: Já plul jen celej den plul,
já plul jen celej den plul,
abych večer k ohni sed' si s vodníky,
do podvodní nóbl putyky,
Já plul jen celej den plul.

5: Když vydržíš dneska trochu dýl,
o půlnoci přijde grogodýl,
potěší moji duši potravou,
čekám na vás s dědkem nemravou.

R5 = R1

Adresář účastníků

Příjmení	Jméno	Adresa	Město	PSČ	Telefon
Bartoš	Jan	Bubenečská 51	Praha 6	160 00	323779
Beneš	Petr	V lukách	Horní Proseč	463 56	ne
Bohdanská	Anna	Bohušovická 229	Praha 9	190 00	ne
Faltys	Jan	Socháňova 1131	Praha 6	163 00	3015124
Faltysová	Jana	Socháňova 1131	Praha 6	163 00	3015124
Gregor	Ivan	Petra Rezka 3	Praha 4	140 00	420231
Gregorová	Marie	Petra Rezka 3	Praha 4	140 00	420231
Harant	Karel	Hrdličkova 2177	Praha 4	149 00	7934688
Kolářková	Jana	Zdiměřická 6/1440	Praha 4	140 00	7927627
Kolářková	Jarmila	Zdiměřická 6/1440	Praha 4	140 00	7927627
Málková	Michaela	Přádova 2094/1	Praha 8	182 00	6885948
Nekvasil	Michal	Kaňkovského 16	Praha 8	182 00	6884053
Nitsch	Karel	Dittrichova 3	Praha 2	120 00	297769
Pacherová	Petra	U Slovanky 7/268	Praha 8	182 00	8590645
Rozhoňová	Klára	Eliášova 20	Praha 6	160 00	24317794
Skálová	Věra	Křížíkova 68	Praha 8	180 00	2321925
Šesták	Pavel	V Stráni 3	Praha 5	150 00	57214324
Šimša	Mírek	Maříkova 5/183	Praha 6	162 00	3517696
Šimšová	Zdenka	P-6,Šumberova 48	Praha 6	162 00	3558204
Šitnerová	Tereza	U Slovanky 7/268	Praha 8	182 00	8592887
Voldřichová	Monika	Ježovská 116/11	Praha 5	150 00	558275
Vomlel	Lukáš	U průhonu 16	Praha 7	170 00	8551265
Dlouhý	Petr	Na Hanspaulce 7	Praha 6	160 00	24320164
Dlouhá	Marie	Na Hanspaulce 7	Praha 6	160 00	24320164
Dlouhá	Hana	Na Hanspaulce 7	Praha 6	160 00	24320164
Tomek	Alan	Jasmínova 11	Praha 10	101 00	751713
Dlouhý	Jiří	Na Hanspaulce 7	Praha 6	160 00	24320164
Faltys	Martin	Socháňova 1131	Praha 6	163 00	3015124
Faltysová	Dana	Socháňova 1131	Praha 6	163 00	3015124
Herynek	Ivan	Na Pankráci 105	Praha 4	140 00	421031